

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 152/05
12.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА и др., због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези са чланом 22. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог АА, адв. АБ и браниоца оптуженог ББ, адв. АГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Јагодини К. 118/04 од 19.11.2004.године, у седници већа одржаној дана 12.4.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

Поводом жалби бранилаца оптужених АА и ББ, а по службеној дужности, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Јагодини К. 118/04 од 19.11.2004.године у односу на оптужене ВВ и ББ, само у делу одлуке о урачунавању притвора у изречене казне, тако што се овим оптуженим, у изречене казне затвора у трајању од по 4-четири године, има урачунати време проведено у притвору, и то: оптуженом ВВ, од 20.8.2004.године до 19.11.2004.године, а оптуженом ББ, од 20.8.2004.године, па надаље.

Жалбе бранилаца оптужених АА и ББ, ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом, оптужени АА, ВВ и ББ, оглашени су кривим за кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) у вези кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези са чланом 22. Основног кривичног закона (ОКЗ) и осуђени, и то: оптужени АА, на казну затвора у трајању од 4-четири године и 6-шест месеци, а оптужени ВВ и ББ, на казне затвора у трајању од по 4-четири године, с тим да је оптуженим у изречене казне затвора урачунато време проведено у притвору и то: оптуженим АА и ВВ, од 20.8.2004.године, па надаље, а оптуженом ББ од 20.8.2004.године до 19.11.2004. године. Оптужени су обавезани да плате суду на име паушала по 5.000,00 динара сваки и на име трошкова кривичног поступка, опт. АА 20.600,00 динара, опт. ВВ 5.000,00 динара и опт. ББ 5.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Оштећени ГГ упућен је да имовинско правни захтев у целини остварује у парници.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- бранилац опт. АА, адв.АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку и

-бранилац опт. ББ, адв. АГ, због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду преиначи у делу одлуке о висини изречене казне тако што ће опт. ББ уместо казне затвора у трајању од четири године изрећи блажу казну.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. број 277/05 од 14.2.2005.године предложио је да Врховни суд Србије одбије као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА, ВВ и ББ, а да првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је у седници већа испитао побијану пресуду размотрио остале списе предмета, па је након оцене жалбених навода и предлога, као и предлога Републичког јавног тужиоца, из напред наведеног поднеска, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) пази по службеној дужности, према томе, ни битне повреде из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП на које се указује у жалби браниоца опт. АА. Истицање у овој жалби да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а они који су наведени да су потпуно нејасни и да постоји знатна противречност између оног што се наводи и исказа датих у току поступка, па да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, неосновано је, јер побијана пресуда такве недостатке не садржи. Осим тога, указујући на наведене недостатке, бранилац опт. АА и не образлаже у чему се исти одређено састоје, односно у погледу којих одлучних чињеница и којих исказа ти недостаци постоје.

Наводи ове жалбе којим се оспорава чињенично стање побијане пресуде у односу на опт. АА и, с тим у вези, правна оцена радњи оптуженог, своде се на негирање учешћа оптуженог у извршењу дела и истицање његовог пасивног држања, јер није вршио никакав притисак на оштећеног, ни тражио од њега новац, нити излазио из возила кад су дошли до куће оштећеног. Такође се у жалби указује и на друге околности за које се тврди да оповргавају закључак суда о деловању оптужених као групе – случајан сусрет и присуство предметном догађају све тројице оптужених који су пошли у кафане ради забаве, непостојање претходног договора и организовања оптужених за извршење кривичног дела, околност да је само опт. ББ предузимао радње извршења према оштећеном и непостојање свести код оптужених о њиховом заједничком деловању у саставу групе, у правцу извршења кривичног дела разбојништва. С обзиром на наведено и да оштећеном приликом извршења дела није нанета тешка телесна повреда став је ове жалбе да се опт. АА евентуално може ставити на терет извршење кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС.

Међутим, по оцени Врховног суда, предњи жалбени наводи нису основани и истим се не доводи у сумњу чињенично стање побијане пресуде које је првостепени суд, правилном оценом изведених доказа и одбрана оптужених, у потпуности и правилно утврдио у погледу свих чињеница и околности које чине законска обележја кривичног дела у питању, као ни правни закључци које је суд извео на основу утврђеног чињеничног стања, о чему је у побијаној пресуди дао јасне, детаљне и логичне разлоге које, као правилне, у свему прихвата и Врховни суд.

Наиме, учешће опт. АА у извршењу кривичног дела у питању, а на начин и са улогом како је описано у изреци и исто тако утврђено у образложењу побијане пресуде, потврдили су својим исказима опт. ББ и оштећени ГГ, па и сам опт. АА, на главном претресу, признао је већину чињеница које је првостепени суд утврдио. Тако је признао своје учешће у примени силе према оштећеном ради одузимања новца и да је од оштећеног тражио да им преда новац, те и одлазак са осталим оптуженим до куће оштећеног где је од овог одузет касетофон и такође, и своје учешће у подели новца одузетог од оштећеног.

Како је признањем оптужених и исказом оштећеног несумњиво утврђено учешће оптужених ВВ и ББ, у радњама извршења дела (а учешће опт. ББ и исказом сведока ДД), то је на основу свих, овим доказима утврђених околности под којим је дело извршено, првостепени суд правилно закључио о постојању свести код сваког од оптужених о њиховом заједничком деловању, у оквиру јединственог, заједничког умишљаја (намере) да применом силе и озбиљне претње према оштећеном од њега одузму новац и друге покретне ствари и присвајањем истих прибаве противправну имовинску корист и о деловању оптужених у групи, с обзиром на број извршилаца (најмање три).

Следствено реченом, првостепени суд је, квалификацијом радњи оптужених по члану 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. КЗ РС у вези са чланом 22. ОКЗ, правилно применио кривични закон, па су неосновани

супротни наводи жалбе браниоца опт. АА којим се пресуда побија због повреде кривичног закона и с тим у вези износи став о евентуалном постојању у радњама оптужног обележја кривичног дела из члана 168. став 1. КЗ РС.

При том, без утицаја су на правилност изнете правне оцене дела оптуженог, чињенице на којим се у овој жалби инсистира – непостојања претходног и сасвим одређеног договора оптужених за извршење кривичног дела и карактер телесних повреда оштећеног, а које чињенице су биле предмет разматрања и истоветне оцене првостепеног суда, за коју су у побијаној пресуди дати одговарајући и правилни разлози на које се упућује.

Испитујући пресуду у делу одлуке о казнама, у границама жалбе браниоца опт. ББ, а по службеној дужности (члан 380. став 2. ЗКП) у односу на жалбу браниоца опт. АА у којој овај жалбени основ није образложен, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су, сходно члану 41. ОКЗ, од значаја при одмеравању казне, како олакшавајуће тако и отежавајуће, и при оцени тих околности дао им одговарајући значај у погледу утицаја на висину казне. При том, правилно је првостепени суд нашао да на страни ових оптужених постоје особито олакшавајуће околности које се тичу младости оптужених, признања извршења дела којим су у знатној мери олакшали утврђивање одлучних чињеница, околност да су дела извршили у стању смањене урачунљивости и њихове неповољне материјалне прилике (без имовине и запослења), па је применом члана 42. и 43. ОКЗ, за кривично дело у питању оптужене правилно осудио и то: опт. АА на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци а опт. ББ на казну затвора у трајању од четири године које су, овако одмерене и ублажене, одговарајуће тежини и степену друштвене опасности извршеног дела и степену кривичне одговорности оптужених и као такве нужне за остваривање сврхе кажњавања (члан 33.ОКЗ) како у погледу индивидуалне, тако и у погледу генералне превенције.

Следствено реченом, неосновано се у жалби браниоца опт. ББ истиче да је казна одмерена овом оптуженом превисока и предлаже изрицање блаже казне. Иако је тачан навод жалбе да у пресуди није посебно наглашена околност да је овај оптужени, за разлику од осталих, већ у истрази у потпуности признао извршење дела, управо такво, потпуно признање цењено му је као особито олакшавајућа околност и утицало на одмеравање ублажене казне, а не оправдава даље ублажавање казне с обзиром на присуство отежавајуће околности на страни овог оптуженог – раније вишеструке осуђиваности за кривична дела

Према подацима у списима, оптужени се налазе у притвору од 20.8.2004.године, с тим да је након доношења првостепене пресуде, посебним решењем, притвор против оптужених АА и ББ продужен до правноснажности пресуде, односно до истека законом прописаних рокова, док је опт. ВВ притвор укинут. Сходно томе, изреком побијане пресуде погрешно је оптуженим урачунато време проведено у притвору, тако да је опт. ББ, уместо опт. ВВ, урачунато време од 20.8.2004.године до 19.11.2004.године и обрнуто, опт. ВВ уместо опт. ББ, урачунато време од 20.8.2004.године па надаље. Зато је Врховни суд, поводом жалби, а по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 2. у вези са чланом 369. тачка 5. ЗКП), побијану пресуду преиначио у погледу урачунавања притвора у изречене казне као у изреци ове пресуде.

Из свих изнетих разлога, а на основу члана 388. и члана 391. став 1. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Наташа Бањац, с.р. судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

ср